

SZERKESZTŐI IRODA:

Belmagyar-utca 47-ik szám, hová a lap szerkesztési részét illető közlemények címezendők.

AZ ELLENZÉK ELŐFIZETÉSI DIJA.

Egész évre 16 ffr. v. 32 korona. Negyed évre 4 ffr. v. 8 korona. Félévre 8 ffr. v. 16 korona. 1 óra 1 ffr. 50 kr. v. 3 korona.

Egyes szám ára 5 kr. vagy 10 fillér.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Telefon szám: 9.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

Telefon szám: 9.

ELLENZÉK.

Sütkérezés.

Régi szokása a magyarnak, hogy szeret a hatalmasok köréből kiáradó fényben sütkérezni.

Hát az, hogy egyes emberek megengedjék és meg is szerezzék maguknak ezt a gyönyörűséget — az ellen igen természetesen nem lehet jogos észrevételünk.

Amde, mikor azt tapasztaljuk, hogy testületek és épen törvényhatóságok is tűzik ezt a szerencsétlen sportot, akkor már legalább is el kell kedvetlenednünk a testületi önérték és önállósági ösztön mértéktelen elfajulása felett.

Mert ugyan, mi egyébrek tekintjük, mint az önérték elfajulásának azokat a komédiának beillő jeleneteket, amelyeknek utóbbi időben tanui lehetünk.

1867. óta kezdett különösképen szokásba jönni az, hogy az új kormányok litografizott körlevelekben tudatják a városi és vármegyei köztörvényhatóságokkal azon ténnyel, hogy a felség bizalmából átvették az uralkodást. Ugyancsak ezen körlevélben már szokásszerűen arra kéri az ország köztörvényhatóságait, hogy nehéz feladataik megoldására irányuló működésükben támogassák.

Hát ennyi még rendén való volna. Mert szerintünk is illő dolog arról a törvényhatóságokról legalább hivatalosan is értesülni, hogy az országkormányzás élére kik kerültek, merre van hazájuk.

Tudniok kell legfennebb abból a czélból, hogy a törvényhatóságok a kormánnyal való érintkezésük folyamán ne legyenek abban a tévedésben, hogy a mikor tényleg Bánffy Dezső uralkodik, ők még mindig — Wekerle Sándor parancsának engedelmeskedjenek.

És ebből az ötletből, magunk is helyesnek tartjuk, ha az ily módon megkeresett köztörvényhatóságok a kormányi bemutatkozó leiratokra azzal válaszolnak, hogy a bejelentést tudomásul veszik és adandó esetekben — ahhoz tartják magukat. Vagyis: Bánffy Dezső vagy Perczel Dezső személyét nem tévesztik össze — Wekerle Sándor, vagy Hieronymi Károly személyeivel.

Am, ha a szóban levő törvényhatóságok — a mint illik és a mint önérték is parancsolja — megmaradnának az ilyen bejelentések egyszerű tudomásul vételénél — akkor nem volna semmi szavunk ellene, de mikor ezen jóval túl mennek és nem csak üdvözlő iratokban adnak választ a kormány bemutatkozó irataira, hanem hozzanak zengenek a — felkelő napnak; sőt mi több: egész hivatalos komolysággal — tökéletes és teljes és változatlan (?) bizalmukról is biztosítják a hatalom új biztosait; akkor már csakugyan el kell szomorodnunk azon a férfiatlan megalázkodáson, a melyet a Bánffy-kabinet bemutatkozásánál is, tapasztalunk lehetett.

Alig 2 év előtt, mikor a Wekerle kabinet váltotta fel a Szapáry-kormányt, a törvényhatóságok hozsannával fogadták és bizalmukról biztosították az új kormányt, — mielőtt egyetlen kormányzatot is tényüknek helyessé geről és életrevalóságáról meggyőződhetek, vagy erre legalább alkalmat vehettek volna.

Mikor aztán egy fordult a világ sorja, hogy a felség — okkal vagy a nélkül, nem kutatjuk — megvonta a bizalmát a Wekerle-kabinetől, a törvényhatóságok is beállottak Felség Urnak és ők is menten detronizáltak Wekerle urat és érdektársait és teljes és tökéletes bizalmukkal oda fordultak a felkelő nap: Bánffy Dezső és konsortesei felé.

Már most csak arra vagyunk kíváncsiak: minő komoly érvekkel vol-

nanak képesek — ha megkérdetnének — a köztörvényhatóságok igazolni bizalmuk megvonását a Wekerle-kabinetől, és főképp: mivel volnának képesek igazolni annak a teljes bizalomnak előlegezését, a melylyel alig pár hétre a változás után — megajándékozták a Bánffy-kormányt?

És most még kérdjük: okvetlen szükségesség-e egy köztörvényhatóságra nézve, feltétlenül megbizni mindig épen abban a kormányban amely a régi után uralomra jutott és a hatalmat birtokolja?

Hátha megtörténik az az eset, hogy például a mig valamelyik törvényhatóság bizalmi-nyilatkozata Budapestre érkezik — a Bánffy-kabinet, néha iva válik, mármint mi hasznát veszi az előlegezett bizalomnak a bukott kormány és hová rejtí szegyenét a törvényhatóság?

Már akárhogy vegyük a dolgot ez az előlegezése a bizalomnak nem illik önértékes testületekhez és nem menthető az a játék, melyet ilyen komoly kérdéssel épen egy törvényhatóság folytat!

Politikai hír.

Minisztertanács volt, csütörtökön délutáni négy órakor a kormányelnökségi palotában. A minisztertanács az országgyűlés legközelebbi munkarendjével, nevezetesen, úgy halljuk, a még elintézetlen egyházpolitikai törvényjavaslatok főrendiházi tárgyalásának kérdésével is foglalkozott.

A t. Ház.

Budapest, febr. 15.

A mai ülésen folytatták a pénzügyi budget-vitát.

Boros Béni beszélt elsőnek. Beszédében főleg a tisztviselők fizetéseinek és lakbérviszonyainak igazságosabb megállapítását sürgette a pénzügyminiszternek.

— Későn jutott az eszébe! — jegyezte meg Horánszky Nándor — a következő szónok.

— Bezzeg, mikor a tisztviselők fizetéséről szóló javaslatot tárgyalta a képviselőház, ellene szavazott a képviselő ur! — folytatta Horánszky.

Boross Béni elpirult, valamit közhatalmát, az ellenzék kicacszagta, a jobboldal kínos csendességben ült és ismét megbizonyosodott a régi igazság: Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna.

Horánszky Nándor pedig nem annyira a pénzügyi költségvetés, mint inkább a pénzügyi politika ellen intézte igen hatásos támadásait és körülbelül másfél órában fejtette ki a baloldal helyeslése közben az adóreformra, a szeszmonopoliumra és valutarendezésre vonatkozó nézeteit, jelezte a reformokkal szemben elfoglalt álláspontját és a benyújtott több rendbeli határozati javaslatot beható indoklás után ő is elfogadta és elfogadásra ajánlotta.

Öt percznyi szünet után Lehoczky Vilmos, a II. bíró bizottságnak ujonnan megválasztott tagja letette a szokásos esküt, mely után Bartók Lajos jegyző Helfy Ignácot hívta felszólalásra.

Helfy Ignác mindenekelőtt a kilátásba helyezett pénzügyi reformokra nézve jelezte, hogy mennyiben tér el az ő álláspontja a Horánszky Nándorétól, majd a függetlenségi és 48-as párt tetszése mellett adórendszerünk tarthatatlanságát mutatta ki, végül pedig elfogadta az összes határozati javaslatokat, különösen a miniszteri, államtitkári és főispáni nyugdíjak eltérése mellett argumentálva nagy hévvel.

Zajos helyeslést jegyeztek föl a Ház gyorsírói Helfy beszédének végeztével, az elnök pedig feltette a kérdést:

— Kíván-e még valaki szólni?

Több szónok nem akadt és Szilágyi Dezső berekesztette a vitát. Mielőtt azonban a szavazás megtörténhetett volna, Lukács László pénzügyminiszter választól részletesen az ellenzék részéről felhozott ellenvetésekre és benyújtott határozati javaslatokra.

Mindenekelőtt a szeszmonopolium kérdésével foglalkozva és ismertetve a megalkotandó reformot, megígérte, hogy a mezőgazdasági szeszgyárak érdekeit a törvényben respektálni fogja, majd annak a bizonyítására vállalkozott, hogy a gazdasági válság nem okoz, a milyennek Bornemissza Lajos feltüntette.

Nagyfontosságú volt a bankkérdésben Ugron Gábornak adott válasza, melyben a miniszter határozottan kijelentette, hogy e kérdés akként fog megoldatni, hogy az országnak sem gazdasági, sem politikai érdekei ne csorbítsanak.

Általános helyeslés követte a szép ígéretet, melyről azonban még a miniszter sem igen tudja, hogy ténynyé válik-e.

A tőzsde-adóra vonatkozólag kilátásba helyezte a törvényjavaslat benyújtását, s az iránt is nyilatkozott, hogy a Visontai Soma határozati javaslata értelmében szándékozik-e a kormány valamelyes eljárást foganatosítani.

Lukács László itt is csak ígért, a határozati javaslatot azonban nem fogadta el, úgy szintén mellőzni kérte a másik határozati javaslatot is, mig Makkfalvy Géza a miniszter kielégítő válasza után a maga javaslatát visszavonta.

Thaly Kálmán szólalt fel még és röviden az osztrák hírlapokra követelt adót reklamálta a miniszternél, a ki másodszori felszólalásában e téren orvoslást helyezett kilátásba.

A pénzügyminiszter kijelentései általában kedvező hatást gyakoroltak és ha Lukács László tényleg be is fogja váltani ígérteit, akkor nagyban és egészben meg lehetünk elégedve mai beszédével.

Fél három volt, mikor az elnök jelentette, hogy a záróbeszédet holnapra maradnak, s az ülést berekesztí.

Pártunk szervezkedése.

Mint a „M-g.” írja, a függetlenségi és 48-as párt csütörtök esti értekezlete még nem döntött végleg a pártszervezkedés kérdésében.

Kapotsffy Jenő előterjesztett indítványa mindenki által helyesléssel fogadott, mert belátja annak a szükségét, hogy a pártnak országsszerte való szervezése és az erőlyes parlamenti akciók a legürögösebb feladatok közé tartozik. Egyes részletekre nézve lehet némi eltérés, de a főczélban mindenki megegyezik.

A tegnapi értekezlet azonban nem döntött a határozati javaslat felett, mert Justh Gyula elnök a tárgy megvitatása után a határozat meghozatalát egy későbbi ülésre halasztotta.

A kör alapszabályainak 9. §-a ugyanis a következőket tartalmazza: „oly esetekben, midőn az értekezleten valamely kiválóan fontos ügy hozatik szóba, a melynek bővebb megfontolása, illetőleg nagyobb számú értekezleten való tárgyalása kívánatos, az elnök fölhatalmaztatik, hogy az e tárgy fölötti határozást egy későbbi ülésre halassza, annak idejét és tárgyát a párt összes tagjaival levélben tudatván”.

Habár ez a szakasz világosan csak oly indítványokról szól, melyek az értekezleten hozatnak szóba és nem az előre kitűzött és kellően közzétett napirendről, a melynek tárgyai felett a határozathozatal sohasem tételt még át egy más ülésre, mindazonáltal az elnöki kijelentést diskusszió tárgyává senki sem tette s az értekezlet ezuttal az elnök fenti kijelentésével véget ért.

Ugy tudjuk, hogy a jövő értekezlet pénteken, e hó 22-én tartatik meg s akkor fog a döntés a tárgy felett megtörténni.

A házassági perrendtartás.

Szilágyi Dezső, mint igazságügyminiszter tudvalevőleg törvényjavaslatot dolgoztatott ki, mely a kötelező polgári házasság behozatala alapján a házassági perekben követendő peres eljárást akarta szabályozni. De közvetlen útoda, ki előbb államtitkára volt, Erdély Sándor, ezt a törvényjavaslatot nem tette magáévá, sőt ellenkezőleg a múlt héten a képviselőházban tartott programbeszédében kijelentette, hogy itt külön törvényre egyáltalán szükség nincs, mert a mostani jogállapot a kötelező polgári házasság hatályba lépte után is fennmaradhat. Kormánypárti körökből halljuk, hogy ennek az ügynek törté-

nete van s a Bánffy-kormány már kinevezésekor azt a kötelezést vállalta el, hogy semmi olyan további törvényjavaslatot nem fog előterjesztetni, mely az egyházpolitikával összefüggésben áll.

Király ő felsége általában igen érdeklődött a kérdés iránt, szükséges-e külön törvény a házassági peres eljárás szabályozására vagy pedig a már megszavazott házassági törvény egy további törvény hozatala nélkül is végrehajtható. A felség azon általános bizalmatlanság következtében, melylyel a Wekerle-kormány iránt viseltetett, annak idején e tekintetben sem akart a miniszterium egyoldalú információi alapján határozni, hanem Budapestben való legutóbbi időzésekora a kormánypárt egy tagját, ki iránt régóta bizalmat viseltet, fölkerítette arra, szerezzen a kérdéssről alapos tájékozást s tegyen az eredményről szóbeli jelentést.

Az illető bizalmi férfi, ki maga nem jogi szakember, az ügyben többek véleményét kikérte s minden valószínűség szerint az általa gyűjtött információkkal függ össze, hogy az igazságügyminiszterium mostani vezetője eltért elődjének abbéli felfogásától, hogy az eljárás szabályozása külön törvény útján eszközöltesse. Az ügy tehát nem csak a jogélet szempontjából, — hanem politikai tekintetben is fölülte figyelemre méltó. Annak bizonyítéka, az, hogy a Bánffy-kormány minden áron be szeretné zárni az egyházpolitikai törvényhozást az elődje által előterjesztett öt javaslattal s hogy ily irányban kötelezettséget is vállalt. Csak az a kérdés, megfellelhet-e annak a kötelezettségnek s nem olyan helyzetben van-e, mint az egyszeri ember, a ki azt kiabálta: törököt fogtam, de nem — ereszt?

Nemzetiségi program.

(Bevezető közlemény.)

A nagy francia forradalom, melynek lángja, mint egy tűz-szellem vonult el a vén Európa korhadt teste fölött s azt sarkaitban megrázta, nemcsak Franciaországban, hanem az egész Kontinensen részben új állapotokat teremtett meg. — A „szabadság, egyenlőség és testvériség” hangzatos jelszava alatt lerombolva az egyes osztályokat egymástól elkülönítő válaszfalakat; közgazdasági, kulturális, társadalmi és különösen politikai tekintetben — új irányoknak, új eszmék és törekvéseknek vetette meg alapját. — Az osztályokat elkülönítő korlátok ledöntésével létrejött egyenlőség megszüntette a hatalmi alárendeltségből származó összetartást, de megteremtette — a közös származás, közös nyelv, közös érdek és közös czélból kifolyó egyesítő eszméjét, mely jellegének megfelelőleg, hol szocializmus, hol pedig — különösen a jog és államelméletet ugynevezett történeti iskolája által elősegítve — az európai reakció érdekeiben gyümölcsösztetve, a nemzetiségi törekvés és mozgalom alakjában nyilvánul.

Mind a két irányú törekvés a tényleges állapotokon található irányzatai messze kiható veszélyeknek hordozzák mérges csirákát méhtükben; — hisz egyike a társadalmi rend- és intézménynek fölforgatását — másik pedig új államalakulások keresztültvitelét célozza. De a kettőnek vannak közös érintkezési pontjai, van közös pszichológiai kulcsa és ezeket kell a baj orvoslása érdekében a gyakorlati politikának fölfedezni.

A francia forradalom utáni időszak az új tanok és irányok alapjára létrejött nemzetiségi kérdés polyp-karját hazánkra is kiterjesztve, művelésbe tette az alkalmas talajt és ezen eszméknek állandó és határozott körvonallakkal kidomborított alakot biztosított. A további s különösen a tizennyolcadik században lezajlott Hóra-Klóska-féle mozgalom nem is annyira és tisztán nemzetiségi, mint inkább a Dózsa lázadáshoz hasonló jellegű paraszt-lázadás volt. Ennek éle, az azon időben csaknem kizárólag magyar elemből álló birtokos osztály ellen irányult; míg ellenben a legújabbban — senyvedő tüzként időkben föl-fölcsapó és ujló oláh mozgalmak politikai jellegüknél fogva — a magyar állam integritásának fölbontásával, a hóbot által szült nagy Dákó-román birodalom eszméjének Magyarország és a magyar nemzet romjain való fölépítését célozzák.

Veszélyesebb jellegűt ugyszólvá csak az 1848—49 ki szabadságharc kitörésétől kezdve ültött, midőn ugy az oláhság, mint a többi magyarországi nemzetiségek közé, a gyűlölet és üszkét az osztrák politikai intézők dobálták, kiknek akkori politikai irányához tartozott, Magyarországon a hegemonia birtokában levő magyar nemzet és a többi nemzetiségek közötti viszálkodás és egyenlenség létrehozása.

A politikai viszonyoknak legújabbban való átalakulása, különösen pedig az egyes népfajok és néptörzsek egyesülési törekvései meggyőzték a bécsi intéző köröket arról, hogy az Európa szívébe és a nagy néptörzsek közé ékelte magyar nemzet függetlensége és megizmosodása nemcsak az ő, hanem a béke és politikai egyensúly biztosítása tekintetéből egyszersmind az egész Kontinens ér-

deke — de legközvetlenebb érdeke magának Ausztriának, hol a széthúzó faji és nemzeti-ségi aspirációk az államegységet nemcsak, hogy nem biztosítják, hanem ép annak és a dinasztának fönnállása megkívánják a monarchia sulypontjának egy erős Magyarországára való áthelyezését. A viszonyok eme fejlődése vonta maga után a hagyományos bécsi politikai irány változását és egyidejűleg Magyarország konszolidálódási törekvéseinek elnézését is.

Nem lehet czélunk e helyen történelmi fejtegetésekbe bocsátkozni, melyek a hazai oláhság követeléseinek és törekvéseinek jogos, vagy jogtalan voltát lennének hivatva eldönteni; nem kutatjuk azon politikai okokat, melyek a nemzetiségi, de különösen az oláh-kérdést a legújabb időben elmergesítették s ugyszólvá európai kérdéssé fújták föl, csak konstatalni kívánjuk ezen mindnyájunk által észlelt s hovatovább mind nagyobb mérvet öltő veszélyes állapotok tényleges létezését s egyidejűleg keresni fogjuk az ezen állapotoknak Magyarország békéje s a magyar nemzet biztonsága tekintetéből való megszüntetésére vezető s nézetünk szerint a czélunk megfelelő eszközöknek körvonalozását.

Nem saunizmus ez, hanem hazánk, nemzetünk és ezredéves történelmi emlékeink iránt tartozó kötelesség. Czélunk nem a magyarosítás munkájának forszított keresztülhajtása s ez által a velünk egy hazában élő, bár más nyelvet beszélő testvéreink elnyomtatása és az őket megillető jogaitól való megfosztása, hanem fajunknak az ország magyar jellegének, nyelvének és intézményeinek megvédése, nemzeti irányban való fejlesztése s a politikai magyar nemzet egységének békés uton való megteremtése.

Ezen reánk váró s már további halasztást, vagy megalkuvást nem tűrő föladat megoldásánál különösen két irányvetel kell szem előtt tartanunk; nevezetesen az általános magasabb politikai szempontokat, egyesítésével mindazon követelményeknek, melyekkel a külföld előtt egy életkepes, erős, egységes és politikai megbízhatóság külleivel bíró magyar állam és nemzetnek birnia kell; — de nem tévesztendő szem elől azon módokat sem, melyekkel az egységes állam keretén belül az egyes nemzetiségek jogait akként szabályozandók, hogy a történelmi folytonosság és a kölcsönös jogviszonyokból származó jogok és kedvezmények kellő figyelemmel részesüljenek.

Mindenek előtt tisztáznunk kell azon kérdést, hogy Magyarország polgárról jellegének dacára, a magyar faj politikai és társadalmi supremáciája ne csak elismertetés, hanem annak képe ugy a kül-, mint a bel-földön hiven visszatükröződjék is. — De, hogy ezt elérhessük, igyekeznünk kell a magyar nemzeti jelleget a kormányzati politika minden ágában fokozatosan egy vinni be, hogy a politikai czél előérése mellett a nemzetiségek érzékenysége is megkiméltessék s a kormányzat gyakorlati része se szenvedjen hátramaradást. Meg kell érteni azt, hogy a magyar nemzet nem akarja a testvérmagyarokat kulturális fejlődésüktől és nyelvüktől megfosztani, hanem ezen jogaiknak respektálása mellett, magasabb állami szempontból egy közös czél és törekvés körében bevonni, hogy közös érdekeit fölismerve, Szent István jogára alatt együttes erővel és támogatással egy erős és a külföldnek imponáló Magyarország konszolidációját megalkothassák. — Fél kell szabadítani őket azon nyűg nyomása alól, hová a kifelé gravitáló, avagy kívülről jövő lelketlen izgatok által sodortattak.

Vissza kell állítani azon szívélyes és benső testvéri viszonyt, mely századokon át a magyar, szélely, szász, tót, szerb és oláh ajkukat egy lobogó alatt egyesítette, a közös haza függetlensége érdekében folytatott dúló és véres csatákban.

Nem harczot hirdetünk, hanem béke-jobbot nyújtunk, hogy egymást megértve, minden szív egyformán dobogjon — hazánk és királyunkért.

Régi hanyagságból származó elmergesedett állapotokkal állunk szemben. Ki kell emelnünk ezt a kérdést a magyar állami politika eddigi teljesen szubjektív fölfogása keretéből, hogy eredeti szocializmus jellegű okai-ban, tényleges összetételben tanulmányozva, oly képet nyerjünk arról, mely megfelel azon komplikált jelenségnek, melyben a népszichológia álláspontjáról jelentkeznek előttünk ezek az aspirációk.

Igen szubtilis a kérdés és kételt a feyver, mely a megoldásnál rendelkezésünkre áll. Kipróbált hazafiság, körültekintés, elfogulatlanlanság, tapintat s az állapotok alapos ismerete oly kellek, melyek nélkül ártani igen, de az ügynek használni nem fogunk. Méréslet kell szigorral és szigor elegendő mérséklettel mind oly tényezők, melyek megjelölnek számunkra a középutat, melyen haladnunk kell s melyet messze látszó fátyla fényével bevilágít az önzetlen és tiszta hazaszeretet.

Báró THOROCZKAY VIKTOR,

A királyi pár a Rivierán.

A királyi pár Cap-Saint-Martinból kirándult a szép Beaulieu-be. Ő felségeik, a kike gróf Paar főhadsegéd, Liechtenstein herceg, Berzevich tábornok és Sztáry grófnő, a királyi udvarhölgye, kísért, gyalog tettek meg az utat Cabe Roquebruneig. Ott felültek a postavonatra s egy elsőosztályú kocsi-ban folytatták az utat. Gyönyörű út az. A vonat csaknem folyvást merészen épített viaduktokon robogtva, magasan a tenger fölött, a melynek tajtékzó hullámaiba beláthatni. A pályát a parti sziklákba vágták be, a melyek messzire beszélgenek a tengerbe. Úgy tetszik, mint ha a hullámok atakarnának szökni a szirtreket, de csak visszaverődnek rajtuk s milliárdnyi csillogó-villogó gyönggyé porladnak szét. A vonat több alaguton robog keresztül, s minden alagut után újabb panoráma tárul az utas szemé elé. Előbb Monte-Carló, majd Monaco bukkan föl, a Grimaldiak várkastélyával a kék öcezenből. A La Turbie állomásról Eze felé siet a vonat, mely szakadékok fölött, a melyben a gyümölcsfák most rügyeznek, s végre látható lesz Beaulieu, mely hegyektől körülölelve nyugszik a tenger szélén, olajfa-szigetek és pálmák között. Beaulieu egyike a legelőkelőbb telelő helyeknek. A Restaurant de la Réserve pedig, a hol a királyi pár megebedt, az egész Riviera legelső vendéglőinek egyike. A királyi pár és kísérete a vendéglőnek a tengerbe épített nagy verandán ült asztalhoz. Szébb ebédlő helyet alig lehet képzelni.

A király igen derűs kedvben volt és mindennel meg volt elégedve. Sötét felült, fekete saccót, szürke nadrágot és alacsony nemezkalapot viselt s a kezében ezüstfejtű sápadékat hordott. A királyné, mint mindig, feketebe volt öltözve és a nap sugarai ellen szürke napernyővel és vörös legyzővel védekezett. A király a királyné és Sztáry grófnő közt ült. A dejeuner két óra hosszáig tartott. A közönség sokáig nem tudta, hogy kik a verandán ülő vendégek. Csak később tudták meg, hogy a világ leghatalmasabb, leglovagiasabb és legszeretettebb fejedelemnek egyike időzött ott fonkolt lelkű hitvesével. A dejeuner után ő felségeik a kertben sétálgattak. A király kérdészködött a vendéglőstől a beaulieui vendégek felől és érdeklődéssel vette tudomásul, hogy Casimir-Périer, a francia köztársaság volt elnöke is ott van, sőt hogy ebéd alatt családjával együtt az ő szomszédságukban ült. Amint a király szivarra akart gyujtani s a szél miatt ez nem sikerült, egy szerezsen pinczeryerek odaugrottak s tízet adott ő felségének. Délután három órakor a királyi pár, kíséretével együtt, átsétált a tegerparton Villafrancába, ahol a délszak növényzete egész varázsságában pompázik. A király ismételtelen figyelmeztette a királynét és kíséretét az egyes, különösen szép pontokra. Visszamenet jéggel vegyes eső kerekedett, miért is ő felségeik Mentoneban kiszáltak. A pályaudvar előtt nem várakoztak hintók. A királyi pár tehát egylovas bérkosiba ült s azon tért vissza Cap-Saint-Martinba.

Ma délelőtt, mint egy mentonei táviratunk jelenti, a király meglátogatta Eugénia császárnét. A látogatás után Eugénia császárné egész a Cap-Saint-Martin hotelig kísérté ő felségét. Azután a király Keit tábornokot, volt bécsi nagykövetségi katonai megbatalmazottat kihallgatáson fogadta.

Délután a királyi pár gyalog ment el az Annunziata kolostorba, a melyet megnéztek. A kolostorból hatodfél órakor tértek vissza a hotelbe. Az egész uton a közönség tisztelettel köszöntötte a felségeket, a kik nyájasan viszonozták az üdvözléseket.

Herczeg Liechtenstein főlovászmester ma a király megbízásából névjegyet hagyott a monacói herczegnél, hogy ő felsége azt az ohajtását fejezte ki, hogy meg akarja nézni a Mont-Agel erősséget, a 27. gyalog vadász-

zászlóalj egyik hadsegédét becsatották rendelkezésére, a ki ő felségét ez alkalommal kíséri fogja. Az erősség Cap-Saint-Marintól kocsin másfél órányira, gyalog három órányira van.

A párisi Figaro ma a következőket írja: Ha Ferencz József királyt kellemesen érintette az, hogy francia területen miként fogadták, még kellemesebben fognak rá hatni a nagyrabecstülésnek ama jelei, a melyeket minden francia részéről tapasztalni fog. Ferencz József király, párisi nagykövete által értesülhetett arról, hogy a francziák megakörös is, a mikor a hármass szövetség iránt kölcsönös bizalmatlansággal kellett viseltetniük, Ferencz József király személye iránt a legmegtisztelb rokonsszenvvel viseltettek és feltétlenül biztak lojalitásában és igazságszeretében.

Franciaország meg van róla győződve, hogy a király neki nem személyes ellensége, és a franczia diplomácia tudja, hogy mit köszönhetnek a böcs és előrelátó tanácsoknak, a melyeket Ferencz József válságos pillanatokban adott.

Szádeczky-Deák Farkasról.

A történelmi társulat csütörtöki ülésén, mint Budapestről írják, dr. Szádeczky Lajos, kolozsvári egyetemi tanár igen érdekes emlékeztetést tartott, Deák Farkas a jeles historió író fölött.

Az emlékeztetésből röviden adjuk a következőket:

Deák Parkas életére a legnagyobb hatással volt az 1851—52 széki összeesküvés, melybe véletlenül keveredett. Az összeesküvést az összeesküvők maguk közt: Évszaki rendszerek neveztek. Magyarország volt az esztendő, melyből az anyaország 9 hónapból, Erdély háromból állott.

Ezek ismét hetekre, napokra, fertályokra, perczekre osztottak fel. Ily szavakba öntött elrejtett értelem hozta lázba az embereket.

A szereplői is ekként osztottak fel. Sokan Kossuth Lajosban látták az esztendő másik Napoleonban. A felkelésre készült mindenki és minden szája láthatatlan kormányról beszélt.

Deák Farkas nem volt híve a rendszerzésnek, mihelyt tervvázlatát meglátta, de mert Török János házához bejáratos volt s a vezetőnek volt besugya, ennek elfogatása után, hét más kollégiumi diákkal, mint az ifjuság vezére, került a börtön fenekére. Őt évig volt e szomorú magányban, honnan egy lélekkel, nemes ambícióval s tudós készletséggel és erővel lépett ki a világra.

A felolvasó azután áttért Deák Farkas munkásságára, melynek legeredményteljesebb szaka az 1857—1862. évek közé esett. Rövid vonásokban írta működése ez. 1861-ben kiadja Novellát, 1862-ben Bánffy Dezső báró mostani miniszterelnök és Réthy Lajosnál Kolozsvári Album-ot, majd Fogsága történetét, 1866-ban A nemzetgazdaságtan történetét és más műveket.

Az alkotmányos időszak helyreállításával fogalmazónak neveztek ki a pénz-, majd az igazságügyminiszteriumhoz, a hol 29 évet töltött hivatalában.

Meghalt 1886-ban, miután megnyerte munkatársai becsülését, a királyi elismerést és a nemzet szeretetét. A szónokot élénken megélték.

A hét krónikája.

Kolozsvár, jan. 16.

Ezen a héten mindenesetre politikai csend volt. És a politika szolgálatát legkevesebb anyagot a hét krónikásának. A főrendiház egyházpolitikai ellenzéke ismét megvillogtatta

fegyverét és kijelentette, hogy Bánffy Dezső is szemben találja magát azokkal, a kik szemben állottak Wekerlivel, de Bánffy Dezső kijelentette, hogy felveszi a harcot, Ha a magyar stíl és a szonoki művészet valamelyes kelleit keresnők a miniszterelnöki beszédben, hát ugyancsak eszmadiát fogának, mert silányabb stílygárlatot alig hallott valaha a főrendek háza. Igaz, hogy Bánffy márelőre tiltakozott az ellen, hogy őt valaki szónoknak képzélje, de még se ártana olykor egy kissé felül emelkedni a klubok pipafüstös beszédmodorán.

Mindazonáltal megértették a méltóságos főrendek, hogy a jelenlegi kormány kész keresztül vinni az egyházpolitikai javaslatokat, de kész egyszersmind bizonyos engedményeket is tenni. Ezek azok az engedmények, a melyek Wekerlét megbuktatták és Bánffyt miniszteri székbe emelték.

Ugy kell lenni, hogy kincses Kolozsvár, mégis csak kincses. Az idei farsang a szegénységünkről való panaszkodás dacára is azt bizonyítja, hogy Kolozsvár kincses. A fővárost kivéve, talán sehol sem volt annyi bál, annyi piknik, annyi estély, mint Kolozsvárt az idén. Nincs olyan testület, kaszinó egyesület, a melyik ne bálozott volna és nem volt olyan bál, estély, hangverseny, a melyekre ne omított volna a közönség óriási tömege. — Szó sincs róla, hogy valamelyik mulatság deficitel végződjék. Sőt hallatlan jövedelemlől ad számot mindenki.

Az Emke-bálon alig lehetett mozdulni. Ezer forintnál nagyobb kiadást csinált és ezer forintnál több volt a tiszta haszon. Jogászbál, orvosbál s még számtalan más mulatság mind sok haszonnal járt és mindeniken nagy közönség vett részt.

Hát tessék panaszkodni! Tessék azt hinni, hogy szegények vagyunk. A ki látja és szemléli ezt a zajos, sikertűt farsangot, arról győződik meg, hogy Kolozsvár valóban kincses város. Pedig ez csak csaló szín, hazug látszat és szomorú hóbort. Hanem van valami a levegőben, a mi mindenkit arra indít, hogy mulasson. Ki tudja, erre a derűre, milyen boru fog következni, illetőleg micsoda lapos gutta sujt bele a pénzes erszényünkbe.

Még most is benne vagyunk a jókedvünkbe. Az újságírók, írók és művészek csak most gabajodtak bele a farsangi hangulatba. Február 25-én a vén „Redoute“ fényes bálnak lesz tanuja, a mennyiben az „Itthon“ akkor akar táncolni. Az előkészületek napról napra lázasabban folynak. Ezer és ezer meghívó reptül szét a szélrőzsa minden irányában. A közönség pedig jóakarólag fogadja az újságírók mozgalmát és részt kér magának az ók mulatságukból. Ez igen természetes is, mert az újságírók állandóan őrt állanak a közönség érdekei felett. Épen ezért hisszük hogy az „Itthon“ bálja egyike lesz a legszebb farsangi mulatságoknak.

Ha nem is volt ennek a hétnek kiválóbb politikai eseménye, annál kiválóbb eseménye volt az irodalmi téren. A Kisfaludi-társaság ülésén Apponyi széköfoglalója, Gyulai Pál megnyitója és ezzel kapcsolatos jubileuma, mindenesetre maradandó fénypontot képeznek a társaság életében. Apponyi gróf

széköfoglalója egyike azon nagyszabású fejtegetéseknek, a melyek új eszméket dobnak felszínre és tartalmuknál fogva becses irodalmi terméket képeznek. Gyulai Pál értekezése a mai újságíráról annyi tanulságot és annyi igazságot foglal magában, hogy bátran szolgálhat utmutatás gyanánt az ifjú írói nemzedéknek. Bátran elmondhatjuk, hogy ez a hét irodalmi eseményben nem volt szegény.

De ha Budapest gazdag volt irodalmi eseményben, Kolozsvár meg művészeti eseményben volt gazdag. Alig végezte be Jászai Mari asszony vendégzereplését, jött Küry Klára, ez a bájos fiatal művész, a ki Kolozsvárhoz bizonyára sok kedves emlék köti, de minket is ugyanannyi élvezetes színházi est fűz Küry kisasszonyhoz. A művész kolozsvári lerándulását arra is felhasználta, hogy mint jó honleány megjelenjen az Emke bálján és mint jó kolléga, megjelenjen az írók és művészek ideiglenes clubjában, a hol ő volt az ünneplő. A színházban pedig három estén játszott és mindannyiszor zsufolt házak előtt.

Most különben is úgy benne vagyunk a mulatságba, hogy nem csak a báltermek, de a színház is naponta megtelik közönséggel.

Az időjárásáról nem épen okvetlenül szükség megemlékezni, de meg kell lenni, mert nagyapáink sem emlékeznek annyi óra mint a mennyi az idén lehullott.

A tél ismét megjelent, javított és bővített kiadásban. Csütörtöktől fogva kétszer 24 óráig omított a hó. Immár emberi erő nem képes birni vele. Az utcák mentén nagy halmokban hever mindenütt. A közlekedést gátolja és néhol a forgalom elakad. A közúti vasut kétségbeesve néz a jövő elé, mert bevételéből a hó takarítás is alig birja fedezni. A városi tanács és nagyon belevásárolt a hótakarításba. Bár minden ember igyekszik a maga a háza előtt seperi, a hó takarítás mégis gyalón megy. A mit nappal takarítanak, az éjjel újra visszaszáll a magasból.

Ha az olvadás rohamosan történik, az árvíz kikerülhetetlen.

Még a fővárosi rendőrség dícsősége is ennek a hétnek a krónikájába tartozik. A fő- és székváros Andrásai lefőzték többi világi városi kollégáikat. Lefülektek egy nemzetközi és egy hazai betörő bandát. A szegény rendőrséget egy is szeretik paskolni a „nagy szájuak“. No hát most már alkalmat adtak arra is, hogy őszintén megdícsérjék.

Krónikás.

MINDENFÉLE.

Kolozsvár, február 16.

— Az „Itthon“ bálja. Az idei táncmulatságok között a legsikerültebbnek ígérkezik, újságánál, eredetiségénél s azon nagy érdeklődés-nél fogva, melyet a közönség iránta tanusít; ugy, hogy az „Itthon“ egyrészt a közönségnek egy valóban élvezetes estét fog nyújtani, másrészt alapokéja javára szép összeget fog szerezni. A minap küldettek szét helybe és vidékre a felhívások az „Itthon báljának“ rendezői szerepeire s a felkérettek közül már eddig is többen kijelentették, hogy a rendezői tisztelet elfogadják. Az „Itthon“ báljának érdekességét fokozni fogja

valami árnyalata a derűnek, vidámságnak és az asszonyok szeretetét megnyerte. Ő nem volt egészen anyag ámbár a hus uralkodott a szellemen.

— Miért élne az ember egyébrét, ha nem a jelenért? mondá Valentin érvéleseit. Ki számít a jövőre — és ki gondol a múlttal?

— Mind a kettő: a lelkiismeret és az emlékezet gondolnak a múlttal.

— A lelkiismeret egy oly mumás, mit a papok találta fel számunkra; az emlékezet pedig a léleknek egy oly beteges szokása a mint egy embernek nem kellene felbátorítani. Nekem nincs emlékező tehetségem.

— Oh, Valentin! — Nő de azt gondolom, hogy ha leülnek és megpróbálnak a múltba vissza nézni, én is szinte mindenre tudnék emlékezni a mi velem a bölcsőmtől kezdve történt válaszóla a testvére könnyedén, de én soha sem kultiválom az emlékező tehetségemet.

Szabályul tüztem ki, a multat számba nem venni. Withers Sári a trumpingtoni csapoleány hitlen lett hozzám. Kitérőm őt az életéből. Lady Pimlico csapodárkodott velem — járt utánam, bolonddá tett — és aztán szándékosan mellőzött. Őt is kitérőtem az emlékeimből. Vagy azt hiszed, hogy leülök és busulok és töprenkedek azon szép nyári napok felett, melyeket Henley-ban ő lordának a házi csolnakában együtt töltöttünk — midőn a nagy japáni napernyő alatt egy szegletben ültünk, elrejtve magunkat — a strucczok szokása szerint — két nagy majolika edényben lévő pálmák közé és időtálló csináltunk magunkból? Vagy hogy valaha az operákban töltött estéről álmodok, midőn együtt voltunk és egyedül ő ladságának a páholyában? Nem, Adrián. Én kötelességemmel tettem az ilyenféle bolondságokat elfelejteni. Az élet sokkal rövidebb, mint hogy a mult emlékeivel foglalkozunk, vagy

a bál diszelnőkének, Brassai bácsinak azon igérete, hogy a bálon meg fog jelenni. Hegedűs Sándorné, az „Itthon“ báljának egyik lady patronesse, továbbá Lónhardt Ferencz erd. róm. kath. püspök, az „Itthon“ báljának egyik védnöke, kijelentették, hogy tiszteletjegyeiket 100 frttal váltják ki. — Az izlésesen kiállított meghívókat most cimezik s már eddig is sokat postára tettek. A kik tévedésből az „Itthon“ báljára meghívókat nem kaptak, de arra igényt tartanak, forduljanak ez iránt a kolozsvári napilapok valamelyikének szerkesztőségéhez.

— Az Itthon-báli ablakjegyek. Az ablakjegyek ára a maghivón tévedésből 3 frt. van jelezve, holott egy ablakjegy az első sorban 2 frt, a második sorban és karzatjegy 1—1 frt. Egyuttal azt is tudatja a bizottság, hogy ablak- és karzat-jegyekre előjegyzések csak Palóczy gyógyszertárban fogadtatnak el és ugyanott az eddigi előjegyzések már ki is válthatók.

— A hó eltakarítása. Nagy gondot ad országsszerte mindenütt a városoknak a hó eltakarítása. A főváros már több száz ezer forintot költött el e célra. Nálunk Kolozsvárt is már sok költségbe áll a hó elhordatása, de a folytonos havazás mellett ott állunk e tekintetben, a hol voltunk. A hatóságnak az utcákon és az udvarokon felhalmozott nagy hótömegekkel szemben gondoskodnia kell okvetlenül azoknak valamelyes uton való eltakarításáról. A mi az egyes házakban összegyűlt hótömegeket illeti, talán legezelszerűt volna, ha a hatóság rendeletileg felhívna a háztulajdonosokat, hogy a havat házaikból hordassák ki, mert a lakók erre nem kötelezhetők. Az utcák kitakarítása már nagyobb nehézségbe ütközik, mert erre a célra oly kevés összeg áll a tanács rendelkezésére hogy azzal alig lehetne egy pár utcát megszabadítani a hótól. E tekintetben most egyelőre csak azt ajánlhatjuk, hogy a város összes fogatát be kell állítani meg f e l e l ő személyezettel, hogy a havat gyorsan hanyják fel a szekerekre, mert így a fogatok naponta nem négyszer, hanem nyolcszor is megfordulhatnak.

— Rendkívüli közgyűlés. Igen helyesen cselekednek a polgármester, ha rendkívüli közgyűlést hívna egybe, hogy azon a közgyűléstől jóváhagyást kérjen a hó eltakarítására vonatkozó proposzióira nézve.

— Arvizeszedelm Kolozsvárt. Ne jöjjenek meg kolozsvári olvasóink, mert még nincs itt, de ha a tisztelt Tanács továbbra is összedugott kézzel nézi a folyton növekvő hótömegeket, esetleg egy tavaszi langyos nap olyan olvadást fog véghez vinni, hogy a kétévkeze nem fog látszani a víz alól.

— Az Emke-bálon bemutatott rococo néma-képlet kedden ismét bemutatóra kerül a kolozsvári nemzeti színházban, szín-előadás előtt, mint már tegnap is megirtuk. Tegnap egyszersmind közöltük az előképletben résztvevő hölgyek névsorát. A képlet magában véve is oly érdekes és szép látványosságot nyújt, hogy sükségtelen erre a közönség figyelmét felhívni. De buzditásul szolgálhat a közönségnek ezenkívül a minél nagyobb számú megjelenésre az a körülmény, hogy a keddi előadásból befolyt jövedelem a kolozsvári nemzeti színház segély-egyletének tőkéjéhez fog csatoltatni, s így a közönségnek alkalmá nyílik a kolozsvári színészek

a jövőre gondoljunk. Carpe diem, edes fiam. Szakítad a rózsáidat mig teheted. Biztosítalak, hogy én az enyémekt leszandékozom szakítani. — Valentin, én valóban azt hiszem, hogy te lelkiismeret nélkül voltál alkotva. — Lehet. Neked meg van a lelkiismereted és nekem a képességem az élet élvezésére. Mi csak egy jellemnek a két oldalai vagyunk.

II.

Egy szilaj ír leány.

Egy hét mulya a pej lóval való vadászat után Belfield Valentin Párisba ment, egy tanuló társát kísérve, a ki a telet Monte Carloban szándékozott töltetni, azzal a csalhatatlan rendszerrel, melyet egy Mathematikus barátja fedezett fel két vagy három évvel ezelőtt a Trinityben egy éjféli dorbézolásuk közben. Valentin nem mondott az anyjának semmit erről a rendszerrel, sem arról a szándékáról, hogy Monte Carloban akar menni. Csak azt mondta, hogy unatkozik és változásra van szüksége, és hogy miután Tonchwood Párisba megy, elhatározta vele menni, és a szinkákakba szórakozást keresni.

— De a csatornázás oly borzasztó Párisban; mindig félek a láztól, — mondá lady Belfield, nagyon aggalysan.

— Édes anyám, mi a Bristolba szállunk. — És a hotelek oly borzasztó magosak. Talán a negyedik emeletbe tesznek, és ha véletlenül tűz volna:

— Mióta emlékezni tudok egy jó kontinenti hotelben soha sem volt tűz, — válaszolá Valentin könnyedén. Nem tud anyám még egy más csapást kigondolni, vagy egy más veszélyt — egy Cyklont, földrengést, lázadást, a Vendome oszlop ledőlését. Én nem hiszem, hogy a Commune után elég biztosan állították volna fel.

(Folytatása köv.)

AZ „ELLENZÉK“ TÁRCZÁJA.

1895. Február 16.

Hasonló és nem hasonló.

REGÉNY.

M. E. Braddontól.

Két kötetben.

Fordította: Amica.

Első kötet.

I.

Ellentétek.

(Folytatás.)

(5.)

Voltak vitatkozások és magyarázatok és könnyek a szelid lady Belfield részéről, Valentin mogorván daczolt, Adrián nagylelkien közbe vetette magát és végre a Cambridgei iparosok követeléseit néhány rendkívüli kivétellel teljeszen ki voltak fizetve, a mi sokkal több volt, mint a mit érdemeltek. A pénznek felét lady Belfield a saját vagyonából vette, a másik felét Adrián adta.

Az Adrián pályája a Trinityben különbözött a testvérétől. Gyenge egészsége miatt az átléltai mulatságoktól el volt tiltva. Ő nem volt ismeretes mint vadász, sem mint evező. Newmarketen soha sem hallották a nevét. Ő szorgalmasan tanult, kevés barátai voltak, de azok mind olyan szolid és tanulni szerető ifjak voltak, mint ő maga. Oly elszigetelt életet élt, hogy az egyetemen való jelenlétéről csak a saját négyosztályú levő férfiak és a könyvtárnok tudott, a ki reggelenként, midőn a többi ifjak vadászaton, vagy a folyón voltak, a Byron szobra közelében, a saját kedvenc szegletében létele őt ült.

Mert Adrián előtt a Trinity komoly munkát jelentett: de Valentin előtt a tanodai élet egy hosszú ünnepnap volt és a kicsapongásoknak, fiatalkori szenvedélyeknek és élvezeteknek korlátlan megengedése — rossz kezdet bármelyik ifjú életére; és mindezeknek dacára, azzal a hírrel hagyta el Cambridge, hogy a nagy Trinity-egyetemen a legnépszerűbb ifjak közé tartozott. Királyi bőkezűséggel szórta a pénzt, tudva, hogy az nem volt az övé. Ő jószívú volt a saját módja szerint; jól beszélt, szép arca és parancsoló megjelenése volt, szobáit nyitva tartotta a korabeli arany ifjuság előtt, a lovait szívesen adta kölcsön, míg azok megsántultak, az asztalán kifogástalan minőségű szivarokkal télt dobozok állottak nyitva. Mig Adrián egy ember ismerte és szerette, Valentint huszan ismerték és melegen ragaszkodtak hozzá. De, hogy barátsága mennyit ért, azt csak a későbbi idő mutathatta meg. Jelenleg Valentin a belfieldi Apátságon kívül minden barátságtól meglehetősen független volt.

Ő huszonhat éves volt és huszszor volt szerelmes, vagy legalább képzelte, hogy az volt. És azt állította, hogy kinőtt abból, hogy szerelmes lehessen.

— Az asszonyok olyan egyhanguak — mondá egy olyan bizalmaskodásában, a milyennél néha a testvérét megisztálta. Ő szerette magáról beszélni, és Adrián a legrokon-szenvezőbb hallgatója volt. Az asszonyok mind egyformák — folytatta. Lelekemre mondom Adrián, ha tudnád, hogy milyen kevés különbség van egy főrangú hölgy és egy csapoleány érzelmei között, nem csudálkoznál rajta hogy egy olyan férfi, a kinek voltak néhány kalandjai, nem sokára azt kezdi érezni, hogy a szelemmel végzett.

— Édes Valentin, én nem hiszem, hogy te sokat tudnál a főrangú hölgyek érzelmeiről, és reménylen, hogy csapoleányokról a semminél kevessebb tudsz többet, válaszóla Ad-

rián. Valentinnek a pej lován való első lovaglását követő este volt. A testvérek ebéd után a tekéző szobába vonultak és egymás mellett ülték tűzhely előtt, lustábbak voltak, mint hogy játszanak, a bükkfa lánghánál kényelmeskedtek, és élvezték azt a könnyű és kellemes társalgást, melynek niucsen sen kezdete, sem közepe, sem vége.

— Édes pajtás, ez azt bizonyítja, hogy te mily keveset tudsz a te második évedről. A mostani koromat nem értem el a nélkül hogy alkalmilag egy-egy főrangú hölgyel ne csapodárkodjam, — és egy csapoleányba szenvedélyes szerelmes voltam. A legszebb leány a kivel valaha találkoztam, a Trumpington közelében levő vendéglőben volt. Bájjai iránti áldozatul mennyi sert fogyasztottam el! Egyszer azt gondoltam, hogy szeret, és annyira bolondultam utána hogy szinte vettem. És most azt hallom, hogy egy East-endi zene csarnokban Britanniának öltözve nemzeti dalokat énekel.

Valentin, te tudod, hogy egy becsutlen házasság megszakítaná az anyád szívét. — Hát nem mondtam már, hogy annak a bolondságnak vége van? A Trumpington országuton levő szép család leányért senkinek sem fogom megszakítani a szívét.

— De te oly szelebudri vagy és nem gondolsz a következményekkel.

— Mert én emmagamért élek és a jelen óra élvezetért — válaszolá Valentin az ő erősen mély hangján, hátra dölve az alacsony székreben — és csendesen szippantva a szivarát.

Mily szép volt e bájos hanyag attitűdében, valóságos megtestesülése volt a hibátlan ifjuságnak és fizikai erőnek.

Az érzéki szépségnek a legmagasabb típusa volt, e jó szabású arcában, merész villogó tekintetben — a léleknek és szellemnek csak kevés része volt; de mégis volt valami báj benne a mi nem volt egészen fizikai —

iránt való jóindulata és meleg pártfogását kimutatni.

— **Színházi hírek.** Kellemes meglepetésekben részesíti Ditró Mór, a kolozsvári színház igazgatója, a színházi közönséget. Egyik előkelő művész után a másik vendégszerepel színpadunkon. Jászay Mari asszony után mindjárt következett Kury Klára k. a. vendégszereplése; holnap meg már S. V. a. n. Vilma asszony, a kolozsvári közönségnek kedvence kezd meg a „Tót leány” cz. népszínműben több estére terjedő vendégszereplését.

— **A mensa academica humanus céljára.** dr. Müller Frigyes nagyszabán ág. ev. püspök megleghangú levél kíséretében 10 forintot, Kövály Lászlóné szintén 10 frtot adományoztak. A nemes-szívű adakozók fogadják a bizottság halás köszönetét.

— **Meghívó.** A mensa academica százsz nagybizottsága folyó hó 19-én (kedden) d. u. 5 órakor folytatólagos rendes ülést tart. Tárgy: Krenner Miklós elnök lemondása és új elnök választása. Az ügyrendtartás folytatólagos tárgyalása. Kolozsvár, 1895. február hó 16. Kozma Endre, főtitkár.

— **Kötőke.** Az ág. hitv. ev. nő-egylet jövő szombaton febr. hó 23-án, az egyház-nak a hosszú tél miatt nyomorban élő szegényei javára Grátia Mórné ág. hitv. ev. lelkész balmagyar. u. 2 sz. alatti lakásán tombolával egybekötött kötetek fog tartani. A tombolával kisorsolható apróságokat a jótékony cél érdekében szívesen fogadja a háziasszony.

— **A kolozsvári népkönyha javára** befolyt legújabb adományokat a következőkben soroljuk fel: Pénzadományokkal segítették a népkönyhát: A vereskereszt választmánya 50 frt. Br. Horváth Ödöné 5 frt. Valaki 4 frt. Dr. Márki Sándorné 3 frt. Összesen 62 frt. Élelmi szereket adtak: Szabó József Szász-fenesről 30 litervéka burgonyát, Sárga Kristófné 2 véka murkot, özv. Veres Sándorné 4 véka burgonyát. Fogadják a nemes adakozók ez uton is a népkönyha bizottságának nyilvános köszönetét tett adományaiért.

— **Házi táncestély.** A kolozsvári „Korcsolyázó-Egylet” az építendő „Korcsolyacsarnok” javára a városi „Redoute” termeiben 1895. évi márczius hó 7-én, esütörtökön, házi táncestélyt rendez. Belépti-átj: Személyenként 2 frt. Családjegy: 5 frt. Ablakjegy: 2 frt. Karzatjegy: 1 frt.

— **A Mária Dorothea-egylet táncestélye,** mely igen sikerültnek ígérkezik, f. hó 18-án, hétfőn lesz, a redoute termeiben. Az estélyen, mint már megirtuk, három előképet fognak bemutatni, melyet Márki Sándor dr. egyetemi tanár s Megyery Dezső rendeznek, s melyben városunknak előkelő szép hölgyei közül számosan vesznek részt. Az előképekből való főpróba teljes díszletben és jelmezben az estély napján febr. 18-án pontban 12 órakor lesz a redoute nagy termében, melyre az összes közreműködők kéretnek pontosan megjelenni.

— **Az Izabella-egyesület r. tagjai közé** újabban beléptek: Hajós János min. oszt. tanácsos, Sugár Józsefné, Mihály Lászlóné, Benel Ferenczné, Poszler Gyuláné, Gámán Dezsóné, Van der Velden Edéné, Kónya Sándorné, Demeter Károlyné, Szántófalvi Velits Károly M.-Fráta, Ifj. Endes Lajosné, id. Komis Lajos M.-Kályné, Kikakker Boldizsárné, Száva Dénesné M.-Fráta, özv. Bregárd J.-né br. Wesselényi Istvánné, gr. Schweinitz Gy.-né, Imre K.-né főszbiró Verespatak Egerbényi Sándorné (szolgab.), özv. Molnár Domokosné, Kolozsvár, özv. Litska Jánosné, Snyaricz Lákutsné, cs. k. százasosné, Lobstein Henrichné Wulkán, Mestits Ferenczné, Löwy Dávidné, Jelen Józsefné. Az egyesület iránt nagy az érdeklődés. Elhelyező irodáját a kereső felek sürűn veszik igénybe.

— **A marosvásárhelyi jótékony** nőegylet és Clotild leányárvaház javára 1895. évi február hó 26-án (hushagyókedden), Erdős Mihályné és dr. Molnár Gáborné elnökök rendezésével, a Transsylvania dísztermében, katonai és népzenei közreműködése mellett koszoru-estélyt rendez. A rendezőség élén Bihari Sándorné, Bürger Albertné, Imreh Sándorné, Keszler Edéné, dr. Láni Oszkárné, Molnár Albertné, Misz Olivérné, Mestitz Mihályné, Nagy Lajosné, Páll Károlyné és Pap Jánosné állanak.

— **A topliczai vigalmi bizottság** örömmel jelenti, hogy nagy mulatsága f. 9-én és következő napján fényesen sikerült, egyuttal halás köszönetét mond mindazon nemes adakozóknak, kik lehetővé tették, hogy esetleg már tavasszal újabb ünnepélyt rendezzen: a gödmeszterházi kápolna alapkövének letétele ünnepén. Hozzájárultak a kápolna építőköltségéhez részt személyesen, részint személyes sorok kíséretében: özv. Urmányó János 50 frttal, Csiky Kálmán 20 frttal, László Stefánia, Szentmarjaj Dézso, Buzián László, ifj. Előtt Albert, Merza Vilmos, Urmányó István 10—10 frttal, Balásy Lajos 8 frttal, Melik Paula Bogdán Istváné, gr. Beldi Ákos, dr. Fejér Dávid, Fejér József, Orel Dezső, dr. László János, Walter Ede, dr. Kornhoffer Vilmos, Wagner Oszkár, Schorber József, Szentpétery János, Molnár Ákos, Kovács Lajos, Dobál Antal, Wermescher Dániel, Ferenczi Dezső, Dajbukát János, Kallini Gyula, Budinszky Jenő, Melik István, dr. Tiltscher

Jenő, Dzimbalmas Ferencz, Giacomuzzi Vigilio, Giacomuzzi Tita, Veszprémy József, Zomora Dániel, Wagner Ede, Desbordes Auguste, Schmidt Ferencz, Kallini Jusztin, Raff Károly, Popeszy János 5—5 frttal Kolbász Miklós 4 frttal.

Mohay Sándor, Sándor József, Verzár István, Prokupek Sámuel, Seibrigier Frigyes, Ferenczy István, Csolosz Jenő, László Viktor, Majer család, Zonda Vince, Török Lajos, László Jenő, Karácson Gerő, id. Előtt Albert, Kolbász József, Mojzer Károly 3—3 frttal, özv. Gerbert Emilné, Csörgő Venczel, Benedek Dezső 2 frt 50—2 frt 50 krral. Miklós Kati, özv. Novák Jánosné, Kovács Ferencz, Deák Lajos, Both Ferencz, Karácson Márton, Ferenczy Károly, Zonda János, Visky Ferencz, Nagy Elemér, Takó János, Krippel Mór, Wachner Herman, Gáspár Gyula, László Gerő, Mark Endre, Előtt Dániel, Popeszy Gergely, Agoston Gyula, Bodó János, Pap Ferencz, Prolich Nándor, Kosch József, Körsögy Albert 2—2 frttal, Walter Jánosné 1 frt 50 krral, Kádár Ernestine, Walter Mihályné, Szabolcska Mihály, Kiss Antal, Urmányó Imre, dr. Balás Endre, Wagner Lipót, Sburca Szmion, Walter Kornél, Balás Ferencz, Molnár János, Kun Illés Vilmos, Mardirosz K., Miklós L. 1—1 frttal.

Ezenkiül Giacomuzzi Tita gyergyószentmiklósi gyűjtése 40 frt 50 kr. Két valódi ananásznak amerikai módra megejtett elárvazéséből befolyt 21 frt 56 kr. A nagy táncrend elárvazéséből 45 frt. Egy kártya kompániától 11 frt, összesen 546 frt 6 kr. Végül az összes kiadás, a mit a vigalmi bizottság tagjai el nem titkolhattak, kitett 77 frt 90 krt.

— **A szegedi oláh „mártirok” ünneplése.** Szegedről írják nekünk a következőket: A román lapok csak most veszik számba a szeretetnek és tisztelgetnek ama nyilvánulásait, melyekkel a „hegyeken inneni és tuli románok” a szegedi oláh mártírokat legutóbb elárvazestották. Így Ratiu János nevű napja alkalmával Bukarestből összesen 49-ön üdvözölték. Közöttük van Urechia V. A., a Liga elnöke, Perietran-Buzen, a Liga pénztárosa, Sfetea J., Sihlean a liberális párt pénztárosa, a Macedo-Román Mivelődési Egyesület, a Campuluni Liga elnöke, Ploceiből a Horia egyesület. Azután Gräfenbergből: dr. Hoéan Párisból, Moroiá és Fogarosi, Bécsből: az ottani román ifjúság, Turóc-Szeut-Mártonból: Mudrony ügyvéd. Ujvidékről a Zastava szerkesztősége. Üdvözlő, számközlő, és buzdító táviratokat kapott még az oláhok vajdái: Adradról, Beszterczéről, Szászvárosból, Brassóból, Nagy-Szent-Miklosról, Balázsfalváról, Szelistyéről, Lugosról, Abrudbányáról, Belényesről, Écskáról, Feketehalomról, Nagy-Szebenről, Harsováról, Budapestről, Román-Écskáról, és Kolozsvárról is. Hogy a „mártirok” az újév napját sem töltötték elhagyatva, azt eléggé mutatja gratulációik nagy száma, akik közül az ismeretebb nevéket a következőkben jegyezzük föl. Romániából: Gradisteanu C. Helén, Lupoiu ezredes, Lukácsiu Péter mérnök, a fogságba lévő Lukácsiu László Romániában élő testvére, Virgil Arion az oláh nemzeti bank igazgatója. Továbbá Orlistiu Virgil brassói gimnáziumi igazgató, Trutiu Péter aradi és dr. Gavrilla szerb ügyvéd. Végül pedig, hogy a „mártirok” lelki üdvössége ugy ezen, mint a más világban kellőképp biztosítva legyen, közel száz asszony mondatott misét a Szegeden és Vácson raboskodó „vértanúkér”. A Veturiák és Volámiák e büszke sarkainak díszes névsorát most örökíti meg a Eoia Poporului.

— **Az új lugosi püspök.** Rezei Szilviusz kormányparti országgyűlési képviselőt — mint a Keleti Értsető írja — már legközelebb lugosi görög katólikus püspökké nevezik ki. E kinevezés következtében a magyar-csékai kerületben új választás lesz. Hir szerint Szilviusz Mihály közoktatásügyi államtitkár fogja a kerületben a kormánypárt felléptetni.

— **Jókai Mór amerikai disz-oklevele.** E napokban érkezett meg a new-yorki első-magyar önképző-egylet disz-oklevele Jókai Mórhoz: gyönyörű művészi kivitelű allegorikus tollrajz közé foglalt következő tartalommal: „Disz-oklevél”. A new-yorki első magyar önképző-egylet a század egyik legnagyobb szellemi óriás és kedves magyar hazánk legkitünőbb lángelméje iránti tisztelettel teljes hódolatát kifejezendő, bátorított itt, messze ugyan hön szeretett szülőföldtől, de ápolva kedves anyanyelvünket és irodalmunkat, Jókai Mór urat egyhangúlag disztálgatva választani, ama örömteljes reményben, hogy őt a Gondviselés sokáig, igen sokáig, hazánk és nemzetünk boldogságára, teljes szellemi és testi épségben életnei fogja! Kelt New-Yorkban 1893. évi szeptember hóban. Czukor Mór disznok, Mehrer Ádám elnök, Fried Armin titkár. „A rajzoló művész Korvay Károly. Hitelesíti az okmányt az egylet pecsétje, melyről két oldalt a magyar trikolor s az északamerikai szabad államok zászlószalaga leng alá. — Jókai intézkedett, hogy összes munkái megküldessenek tiszteletpéldányul a tengertuli magyar önképző-társaságnak.

— **Hatvan ezer forint története.** A pozsonyi rendőrséghez ritka följelentéssel állított be tegnap vezekneyi asszony. Elmondta, hogy a falu egy paraszt gazdája néhány év előtt 60.000 frtot talált az országúton, s ez összeget megtatolta s mostani birtokát, házaát ezen a pénzen vásárolta. A nagy összeg pénz fekete bőrtárczában volt, a paraszt ember látta, hogy messziről kocsijön, s azért a talált pénzzel hirtelen a ma-

gassan álló buzában elrejtőzött. Csakhamar vizsgálta az ur s az országúton buzgon ke-reste a tárczát, s mert nem találta meg, ismét fölszált a kocsi s elhajtatott. Azóta a vezekényi parasztgazda év-év után mind gazdagabb lett, s e megdagodás okáról beszél az egész környék. A hatóság a különös panasz után vizsgálatot indított.

— **Negyven gyermek halála.** Rotterdamban a gyermek-korcsolyapályán, mint egy táviratunk jelenti, ma borzasztó szerencsétlenség történt. Kétszáz gyermek éppen korcsolyázott, midőn egyszerre a jég egy nagy darabon beszakadt s valamennyien a tengerbe zuhantak. Egy gözös százhatvanat mentett közülök. Negyven gyermek a vízbe fullt.

— **Lég-hajón az északi sark-hoz.** Stockholmól jelentik: A tudományos akadémia szerdai ülésén André svéd lég-hajós behatón ismertette ama javaslatát, hogy a lég-hajóval tétessék utazás az északi sarkra. Tekintettel a következő viszonyokra melyet az északi sark vidéke ily régi utra nyújt és tekintettel a már rendkívül kifej-lődött lég-hajó-technikára, egy Spitzbergából felszálló lég-hajó mintegy 30 nap alatt tehetné meg az utat az északi sark felett. A költségek körülbelül 130.000 koronával vannak előirányozva.

— **Bismark diszpolgársága.** Mint a „Leipziger Tageblatt” jelenti, a 10.000 lakosánál többet számláló szász városok Bismark herceget 80-ik születésnapja alkalmából diszpolgárrá akarják megválasztani. Az illető városok képviselői szerdán délután Drezdában ez ügyben értekezletet tartottak.

— **Király és katona.** Bajorországban történt 1873-ban. Egy magasállású ur találkozik sétaközben egy rokkanttal s kérdi tőle:

— Hol kapott ön sebet?
— Szedánál.
— Nem ismer egem!
— Nem.
— Én a király vagyok.
— Bocsanatot kérek, hogy eddig nem ismertem felségedet.

— Hogy lehetséges ez?
— Láska kérem. Fölséged sohasem megy a csatába, én meg sohasem járok a színházba. Így hát nem is láthattam felségedet.

— **Huszonhét év múlva.** A debreczeni törvényszék fogházában most egy olyan rab ül, ki 27 évvel ezelőtt egy rabló-gyilkosságot követett el s ez a büne csak most tudódott ki. Marich Arnold biztosító ügynököt és utitársát 1868-ban, Debreczen mellett a guti erdőn két rabló megtámadta, kirabolta és kegyetlenül megölte. Az egyik rablógyilkost, Székely Farkast akkor elfogták, büntérő azonban egy eltűnt, hogy az ország közűzés hasztalan volt. A keresett bűntárs Bibó Zoltán intelligens ember, előbb kereskedő, utóbb színesz, ki teljesen elzüllött, akire véletlenül most akadtak rá. A poszegei törvényszék egy Kovács József nevű embert a napokban megkísérelt család vétsége miatt két havi börtönrre ítél. Ekkor kiderült, hogy az állítólagos Kovács Kisujszállásra való és igazi neve Bibó Zoltán, ki nem más mint a körözött rablógyilkos. A poszegei törvényszék a rá mért büntetés kiállása után Debreczenbe szállította, hol az ügyesség indítvá nyára ügyében a vizsgálatot folytatják, mivel az eljárás ellene folyamatban volt és így el nem évtl.

— **Éhínség Róma tövében.** Rómából írják: A Szabin hegyekben, Tivolin tul, rettenetes, megrázó éhség dühöng. A szabin hegyek elrejtett zugában fekszik a kis Sambuci, alig 180 családot számláló helység. A turisták nem igen keresik föl, mert kocsin meg nem közelíthető, hanem csak számárháton. E rejtejt volta az oka, hogy a köz-igazgatásnak is csak a szele éri. A lakosok földmivelők, mindegyiknek van egy darabka földje. De milyen? Csupa szikla, melyen gabona meg nem terem, az olajfa elcsenevészik, nem fűhöz gyűmölcsöt, egyedül a kukorica hoz három-négy szemet csövenként. Az idén azonban ez a kis termés is elmaradt. A lakosság fölette mindenét, s most a polgármesteren, a papon, az orvoson s a községi jegyzőn kívül valamennyi az éhhalállal küzd. Nem bírván végre a nyomorúságot a polgármester bejött Rómába segélyt kérni, s az alkalommal hajmeresztő részleteket beszélt a nyomorról. Egész családok ágyban s a földön fekszenek és várják a halált, ha csak a családfő, a ki kint barangol a hóval borított erdőben, nem hoz valami enni valót. De már az erdőben sincs semmi, mert a bogácsnak egy ehető fáját az éhező nép már mind föl-kutatta. Igen, bogácsot és füvet ettek addig, míg nem jött a féléteres hó, mely elborított mindent. Hét család (mintegy negyven ember) már napok óta még füvet sem evett, mert nincs. Mult december hóban tiz csecsemő halt meg végmimerős következtében, mert az anyjuknak nem volt mit enni. Azok még jól jártak, kiknek valami elzalogosítani valójuk volt, azt bevitték a négy órányira

fekvő Tivoliba, de már sem ágyamitjuk, sem testi ruhájuk. S a nép oly büszke, zárkózott (ösi, keveretlen szabin-faj), hogy inkább éhen halt volna, sem hogy kunyorálni menjen a szomszéd helységekre. Ha a polgármester nem jön-be Rómába, talán az egész lakosság kihal. De így, ha későn is, segítve lesz rajtuk. Az első inség enyhítésére az „Olasz csillag” jótékony egylet ezer darab kenyeret küldött oda, holnap-holnapután nagyobb szállítmányok fogják követni, pénzrel és ruhaneműekkel egyetemben.

— **Vadállati brutalitás.** Az a humanus szellem, a mely néhány év előtt az összes hadseregeket bejárta, úgy látszik a mi hadseregünket nem tudta áthatni. Napról-napra ismétlődnek még mindig a katonai atrocitások és a nyilvánosságra csak akkor kerülnek, ha a brutalitás már ember-áldozatot követel. Ilyen vérlázító brutalitás volt az, a melyről egy bécsi távirat ad hírt. E szerint Gundra 7-ik huszár-ezredbeli szakaszvezető mult héten 4 huszárt állított egymással szembe és kettőnek megparancsolta, hogy a másik kettőt felpofozzák. Az egyik huszár az ütéstől elájultan rogyott össze és agyrázkódás következtében a kórházban meghalt. A huszárt tegnap temették el. A másik huszár pedig megsekkelt. A szakaszvezetőt ma adták át a katonai törvényszéknek.

— **Impozáns kegyelet nyilvání-tás.** New-Yorkban a sokszoros milliomos, Valdor Vilmos, elhunyt neje iránti kegyeletből megrendelést tett egy virágnagykereskedőnél 38 ezer dollár erejéig. A szerződés értelmében, — mint nekünk írják, — a virág-árus köteles egy év keretén belül, minden nap pompás, friss élővirág koszorút készíteni s elhelyezni az elhunyt híves sírjára. A koszorúknak kizárólag mezei liliomokból s violákból kell készítenie, mint kedvez virágaiból az elhunytnak. Érdekes megemliteni, hogy a vigasztalhatlan férj csupán a temetés napján megrendelt koszoru áraban 3800 dollárt fizetett ki a kevésbé busuló virágárúsnak.

Szerkesztőségi üzenetek.

M. G. M.-Vásárhely. Az „Itthon” javára küldendő pénzek Székely Miklós pénztárnoknak czimzendők.

Leartes. A „városi kör” nem politikai egyesület. Tagja lehet minden városi képviselő pártkülönbség nélkül. Értekezletet mindannyiszor tart, valahányszor közgyűlés van kitűzve. Elnöke Dobál Antal, jegyző Sándor József.

Jogásznak. Tökéletesen igaza van, hogy nagy különbség van a kir. tábla jelenlegi s volt elnöke között. Fekete Gábor, ki alig egy pár hónapja van Kolozsvárt, már meg is mutatta, hogy közügyeink iránt érdeklődik, s részt óhajt venni azokban.

27-nek. Torda. Béli tudósításokat szívesen közlünk. Csak kérjük lehetőleg röviden összevonni.

LEGUJABB.

(Az „Ellenzék” eredeti táviratai.)
Országgyűlés.

Budapest, febr. 16.

A képviselőház mai ülésén Szilágyi elnök bejelentette, hogy Endrey Gézson a következő indítványt nyújtotta be:

Az országgyűlési képviselők egy napi díjaikat engedjék át a hőmezvársárhelyi inségesek részére, Az indítvány tárgyalását hétfőre tűzték ki.

Következett a pénzügyi tárca költségvetésének tárgyalása.

Láng Lajos előadó zárbeszédében felelt a vitában résztvett szónokoknak. A néppárttól azt mondta, hogy az csak olyan, mint a szappan buborék (?) mely hamar szét fog oszlani.

A néppárt a népet ámitással csalogatja és bolondítja. Nem tulajdonít az egész néppártnak nagy fontosságot.

Visontai Soma szólalt fel ezután reflektált a miniszter szavaira.

Wekerle volt miniszterelnök szavait citálja és bebizonyítja, hogy a tőzsdejátek korlátozására tett ígéreteit nem váltotta be.

Wekerle Sándor állott fel ezután s czáfolgatta Visontai szavait.

Visontai Wekerle beszédébe belekiáltott, hogy ezt már olvasta a „Nemzet”-ben. (Zajos derültség.)

Wekerle ezután kifejti, hogy mily intézkedéseket tett a tőzsdejátek korlátozására.

Visontai válaszában Wekerlénak a baloldal viharos derültségei között kijelenti, hogy mikor az egyházpolitikát megszavazta, mért nem figyelmeztették, hogy az egyházpolitika intengrans részét a tőzsdei szédelgések képezik.

Ezután megkezdődött a részletes tárgyalás.

Az első tételt elfogadták. Az összes határozati javaslatokat mellőzték. A többi tételnek csak kisebb vita fordult elő.

Az ülés végén Szilágyi elnök bejelentette, hogy Reiszig Ede államtitkár lemondot a zombolyai mandátumról.

E miatt új választás rendeltetett el.

Egyházpolitikai javaslatok revisiója.

Budapest, febr. 16.

A képviselőház folyósóján beszéltek a függetlenségi párt egyénei, hogy a pénteki értekezleten az egyházpolitika ellenesei indítványozni fogják határozatilag ki mondani azt, hogy az egyház politikai javaslatok revisió alá vétessenek.

Albrecht főherczeg állapota.

Budapest, febr. 16.

Albrecht főherczegről ma d. e. 11 órakor orvosi jelentést adtak ki.

A jelentés szerint reggel 4 óráig aludt. Ekkor felébredt s bal tüdőjében fájdalmat érzett.

E fájdalom reggel fokozódott.

A főherczeg köhög és tüdejéből vércseppek tűnnek elő.

NEMZETI SZÍNHÁZ.

Kolozsvárt, 1895. vasárnap, február hó 17-én.

Délután:

ALHAMBRA RÓZSÁJA.

Este:

TÓT LEÁNY.

Felelős szerkesztő:

BARTHA MIKLÓS.

Segéd-szerkesztő és kiadó laptulajdonos:

MAGYARY MIHÁLY.

Nyilttér.

Táncztan-idény.

Van szerencsém tudatni a n. é. közönséggel, hogy a Biasini-szálloda nagy termében az új tanfolyamot febr. 16-án **felöltöttek** úgy mint gyermekek részére megnyitom, a miért is a tanulni szándékozók mielőbbi jelentkezését kérem.

Továbbá uriházaknál alakult kolonok vagy egyesek tanítását elfogadom.

Kiváló tisztelettel,
JÁMBOR MIHÁLY,
tánczmester.

VÉGE LADÁS!

A legolcsóbb butor

WALTON ÉS TÁRSA

butor-raktárában kapható,

Kolozsvárt, Belhid-utca 27. sz. (Kerekes-ház),

a posta-palotával majdnem átellenben.

Videkre bérmentve szállítunk.

Kiadó lakás és asztalos műhely.

(3—10)

Boscovitz A. Kolozsvárt,

Ausztria-Magyarország leprégibb szak-látsze-

része, feltűnő leszállított árjegyzék mellett

ajánl

1 darab színházi látszóvet, eddig 8 frt, most csak 4 frtért.

1 kettős távesővet, színház és tábor számára, eddig 20 frt, most 10 frtért.

1 kiűnő távesővet, ezelőtt 12 frt, most csak 7 frtért.

1 arany szemüveget szűfoglalattal nélkül eddig 7 frt, most 5 frtért.

1 fém-uti légröröt, eddig 8 frt, most csak 5 frtért.

1 czvikkert, szemüveget vagy lorgnont eddig 3 frt, most 1 frt 60 krért.

1 közönséges szemüveg, eddig 1 frt, most 60 krért.

Különféle hévmérő 25 krtól feljebb.

☞ Javítások és becserélések pontosan eszközöltetnek. ☞

☞ Továbbá készletben vannak legfinomabb díszárúk, ék-és drága művek, valódi strucc-toll-legezők, angol kések és ollók, selyem és gyap-ot esőernyők, legfinomabb illatszerek, bőrárúk stb. stb. mint leszállított áron.

Mély tisztelettel,

BOSCOVITZ A. látszerész.

☞ Kolozsvárt, hidutca, 4 szám. ☞

Figyelmeztetés. Látszerész-czikkel állítólag tölem kiküldött házalók Deesen, Szamosújvárt, Szászrégenben, nem hitelt érdemlők.

☞ Különösen figyelmebe ajánlom az egyetemi hallgatóknak, tanároknak, akadé-

miai fiataloknak és katonai-tisztnek, hogy nekik a megszabott árból 10% leengedést adok.

11—12

Kolozsvári Takarékpénztár és Hitelbank részvénytársaság

(Főter 2. szám.)

1.200.000 korona teljesen befizetett alaptőkével.

(Alakult 1894. évi december hó 23-án a régibb pénzintézetek egyesüléséből és a Pesti Hazai Első Takarékpénztár hozzájárulásával.)

A társaság üzletkörét képezi:

92. (4—5)

A) Pénzmeneknek kamatozás végett való elfogadása:

1. betéti könyvekre,
2. pénztárjegyekre,
3. folyó számlára.

B) Zálogkölsönök adása és vétele értékpapírokra, arany- és ezüstpénzekre és ingóságokra.

C) Váltók, utalványok és egyéb jelzálogilag, vagy más módon biztosított követelések leszámítása és visszaleszámítása.

D) Értékpapírok, arany- és ezüstpénzek vásárlása és eladása saját és idegen rővára. Pénzváltói üzletek folytatása.

E) Folyó számla és nyílt hitelek engedélyezése fedezet mellett.

F) Állami és egyéb nyilvános kölcsönökben való részvétel.

G) Kölcsönök adása:

a) telekkönyvezett ingatlanokra;

b) törvényhozási, kormányi, illetve hatósági jóváhagyás mellett lekötött országos, törvényhatósági vagy községi javadalmak és jövedelmekre;

c) közhasznú művek vagy munkálatok keresztülvitelére, törvény által biztosított elsőbbségi jog vagy állam jóállás, vagy a behajtásnak az állam, illetve hatóság által való biztosítása mellett.

Kolozsvárt, február 4. 1895.

AZ IGAZGATÓSÁG.

Sz. 225—1895.

113. (2—3)

Árverési hirdetmény.

Kolozsvár sz. kir. város Árvaszéke által ezennel közhírré tétetik, hogy Kolozsvárt elhalt Korbuly Gergely hagyatékához tartozott következő ingatlanok:

1.) A kolozsvári 3706. sz. tjkvben A + 4. r. 2761/1—2761/2. hrsz. a. foglalt, London-utczában 9. szám alatt fekvő házas-telek 10,000 frt.

2.) A kolozsvári 3706. sz. tjkvben A + 5. r. 7533. hrsz. a., a kolozsvári 4311. sz. tjkvben A + 1., 2. rend. 7534. hrsz. a. foglalt kaszáló a Nagy-Morgó dűlőben 4000 frt kikiáltási ár mellett — nyilvános árverésen — elfognak adni, s annak az Árvaszék hivatali helyiségében leendő foganatosítására 1895. évi február hó 25-ik napjának d. e. 9 órája tűzetik ki.

Árverési feltételek árverező biztos Vikol Kálmán árvaszéki ülnök urnál (Belkirály-utca 15. sz.) a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kolozsvár sz. kir. város Árvaszékének 1895. évi február hó 9-én tartott üléséből.

Losonczy,
árvaszéki elnök.

Haszonbérleti hirdetmény.

A nagy-enyedi ev. ref. Bethlen-főiskola vingárdi 850 hold területű jóságát évi 4200 frt kikiáltási árral 12 évi bérleti időközre — 1896. márczids hó 1-től 1908. február hó 29-ig terjedő időre — nyilvános árverés útján haszonbérbe adja.

Az árverés **folyó évi márczius hó 5-én d. e. 11 órakor** fog megtartatni Nagy-Enyeden, a főiskola jog és jóságigazgatósági irodájában, hol az árverési feltételek megelőzőleg is a hivatalos órák alatt betekintheők.

Bádatpénzül a kikiáltási ár 20%-ka teendő le készpénzben vagy óvadékképes értékpapírokban. Zárt ajánlatok az árverés napjáig (márczius 5. d. e. 11 óráig) beadandók, melyekhez a 20% bánatpénz szintén esatolannó.

Megjegyeztetik, hogy a leendő bérlőnek házi szükségleteire 5 hold átlag 15 éves sarj-erdő fog évenként adni.

Nagy-Enyeden, 1895. február hó 3-án.

A Bethlen-főiskola jog- és jóságigazgatósága.

94. (2—3)

Mindazok,

kik **rheumatikus és köszvényes** bajokban szenvednek, a legbiztosabb gyógyulást érik el az alábbi gyógyszer használatával.

Ezen gyógyszer használata a legegyszerűbb minden más hasonló célú gyógyszer közt, a mennyiben a fájós testrészt egyszerűen bedörzsöltetik, mire oly izzadába jön, minőt semmi más orvosság, vagy fürdő előidézni nem képes.

Ezen gyógyszer a **Dr. SCHÖFFER-féle ANTIRHEUMATICON**, melyet elismerésükkel tüntettek ki: nagyméltóságu Bende Imre nyitrai m. püspök ur, nagym. özv. Baross Gáborné urnő és sok mások, kik azt eredménynyel használták.

Ára tvegenként 1 frt. — Vidékre csomagolással 1 frt 20 kr.

Főraktár: **Török József** gyógyszerházban Budapest, Király-utca.

Kolozsvárott: **Burger Frigyes** droguia kereskedő urnál Főter.

Kapható továbbá minden nagyobb gyógyszerházban és drogueriában.

83. (9—10)

Heremag arankamentes 76 és 72 frt.

Répmag oberndorfi sárga 32 frt.

Legnagyobb tisztaság és csiraképességgel.

Államilag ólomzárolva 50 kilós zsákbán bruttó 100 kilónként fenti áráért kapható:

GRÓF TELEKI ARVÉD
drassói uradalmában.

Alvincz állomásnál ha utánvétellel rendeltetik, vevő állomásán ha a pénz franco küldetik:

nagyobb vételnél engedmény.

Levelek Koncza postaállomásra kéretnek.

62. [7—20]

OROSZ SZÉPÍTŐ KÜLÖNLÉGES SÉGEK

Orosz császári udvari szállító Moszkva.

88. (4—20)

„Vénus crème” bőr konzerváló szer. Kitűnő, teljesen ártalmatlan cosmeticum, kiváltképpen hasznos a bőr zsírfénye és érdessége ellen; a bőrt vakító fehérre varázsolja, a ráncok és redők képződését megakadályozza és megővja az arczsín fiatalos frissességét. A „Vénus crème” nem tartalmaz semmi zsírmű anyagot, azért soha sem avasodik s az év és nap bármely szakában minden ártalom nélkül alkalmazható. A t. közönséget saját érdekében kérjük, hogy az itt levő védjegyre szigoruan figyeljen. — Ára 2 frt.

„Eugenie” folyópép mirtus-virágokból, a virágzó, üde arczsín állandó megőzésére. Ugy az arcznak és nyaknak, mint kéznek és karoknak gyönyörű lágyaságot és márványszerű tisztaságot kölcsönöz: a bőr minden érdességét és foltosságát megszünteti. Ára 2 frt.

„Eugenie” vörös folyékony arczkenőcs, teljesen ártalmatlan. Az ajknak, arcznak és füleknek szép természetes rózsaszín kölcsönöz: villamos fény mellett is természetes színben tűnik fel s 3 napig is tapadva marad a bőrön. Ára 1 frt 50 kr.

„Eugenie” hintőpor fehér, rózsaszín és crème-színben, tartósan és észrevétlenül tapad s a bőrnek természetes illatát kölcsönöz.

Főraktár: **Burger Frigyes** gyógyáru-, vegyszer- és illatszert üzletében, Kolozsvárt, (főter, gr. Rhédey-ház.)

Vörös lóhere,

arankamentes vetőmag, 50 kiló 36 forint; 5 kiló 4 forint.

Takarmány-répa,

olajbogyó alakú, sárga, óriás; 50 kiló 15 forint, 5 kiló 2 forint.

Szent-Királyi Árpádnál

Székely-Udvarhelyen.

17. (7—52)

Külső-magyar-utca 37. házszám alatt
(napson)

3 szoba, konyha, kamara,

a Szamosig nyúló kerttel együtt

ez évi április hó 1-től kezdve

bérbe adó.

A lakás péküzlet vagy kereskedés céljaira is alkalmas.

114. (1—3)

HATÓSÁGILAG ENGEDÉLYEZETT VÉGELADÁST

TART

üzlet lebonyolítás céljából

a „**CSIKY IMRE**” cég.

Miután áraitam tetemesen leszállítottam, tisztelettel kérem a n. é. közönséget **fűszer-, festék- és anyaga**ru szükségleteit nálam fedezni, miután áraitam a lehető legelőnyösebbek s kiszolgálásom a szoliditás és pontosság jellemzi.

Ezuttal is felhivom t. vevőimet számláik rendezésére.

99. (3—8)

OLCSÓBB A VÉGELADÁSNÁL.

Az idény előhaladtáért

ősz- és téli árúk

gyári áron alól adatnak el.

MESKÓI.

főter 19. sz.

Gyermekek ruhák, női blousok

nagy választékban, leszállított árral.

73. (5—10)